

disposar de mi; vaig endormiscarme poch ó molt y'm recorda que vaig somiar que veyá *Lo salt de la Nuvia*.

A les tres de la matinada 'l mosso 'm va despertar conforme l'hi havia manat. Els altres dias ha de ferme dos ó tres crits; aquell dia ab un ne vaig tenir prou. D'un bot ja soch á terra y la primera cosa fou obrir el finestró per veurer quin temps feya. El cel estava serà com un ull de peix. Les animetes m'havían escoltat.

Al cap de mitj' hora ja havia passat la porta de casa, provehit el sarró, l'escopeta al muscle y..... cap allà aném. Encara que 'n temps de veda, vaig fer seguir el gos sols per servir-me de companyó y evitarli 'l disgust de quedarse á l'estaca.

El camí de casa á Sadernes vaig recorrel ab molt menys temps de que ordinariament se necessita, pero no tant depressa que deixés d'aturarme un parell de minuts á contemplar per miléssima volta l'antiquíssim *pont de Llerca*, de cent trenta pams d'alsada y que com el pont de Ceret, cantat per l'immortal Verdaguer, passa també d'una gambada 'l riu de son nom.

Al passar á Sadernes, mos amichs el senyor Rector y en Carles de can Galcerán (avuy Mossen Carles) no volgueren pas deixarmen anar sol y ab una amabilitat y galanesa que may agrahiré prou, se disposaren á compartir ab mi les delicies d'aquella jornada.

Ja eram tres. Sortirem de Sadernes qu'encara 'l sol no havia enviat son primer bes á les empinades crestes de les montanyes. Al cap de mitj' hora escassa que caminavam ja comensaren mes impresions de viatge ab la sorprenent vista del *Castell s' Espasa*, situat al mitj del cayre d'espada serra, á quals peus s'agerma-

na 'l riu Llerca y la riera de Sant Aniol d' Uixa. Jo no escatiré pas si aquell castell ó tal volta més que castell especie de atalaya 'l fabricaren moros ó cristians, y si dintre sos murs s'hi ampararen les hostes d'en Tallaferro ó d'Abdherramán. El cert es que ses vistoses runes despertaren en mi 'ls recorts d'aquelles lluytes gegantines y fias me semblava que per aquells estimballs veyá rodolar els fills de Mahoma ferits de mort per les sagetes de nostres ballesters.

No cal dir que tan bon punt se juntaren ab mi 'ls esmentats Senyors, vaig comensar á ferlos preguntes sobre l'objecte del meu viatge y á cada pas els demanava que 'm mostressin el *Salt de la Nuvia*.

Deixarem á nostres espattes el *Castell s' Espasa* y al engolfarnos per entre aquelles enlayrades ciugleres que no deixaban pas arribar á nosaltres ni un raig de sol, pensaba ab l'immortal Tasso quan guiat de Virgili se n'entrava per els esgarrifosos antres que 'ns descriu en sa «Divina Comedia» ó bé ab l'intrépit y extravagant personatge de Julio Verne al ficarse ab son esporuguit nebot en el cràter del Neffels per empendrer el «Viatge al centre de la terra.»

Per fi, 'l senyor Rector me digué, aquí ho té lo que vosté busca. Y ab el dit me senyalava un esglayador estimball sobre 'l que passa 'l camí que va de Talaixá á Ribelles. Era 'l *Salt de la Nuvia*. Gracies á Deu, vaig dir jo, y durant bon rato mos ulls estigueren fixats vers aquell abisme hont el cor me deya que de segú s'hi havia desenrotllat en época llunyana alguna tràgica escena.

Alli 'ns sentarem al peu d'una font y á l'ombra de frondoses alsines per menjar un bocí, refrigerar el nostre cos y descansar un poch, puig ja feya